

KIDS CARAVAN

کاروان کودک

KIDS CARAVAN

شماره نخست، سال اول، تابستان ۱۴۰۵ خورشیدی
جولای ۲۰۲۶ عیسوی

صاحب امتیاز: کاروان کودک

مدیر مسوول: شفیع اتل

طراح: تکانک ۳۰۶ ۶۶۶ ۷۰۵ ۰۹۳

ایمیل: kidscaravan26@gmail.com

شماره واتساپ: ۰۵۳۸۲۷۰۲۰۸۷+

شماره دزگره‌های لین

- ۳ سلام و احوال‌پرسی مدیر
- ۴ د مجلې مدیر سلام او روغبړ
- ۵ قدرت دوستی
- ۷ لنډۍ
- ۹ کفترک
- ۱۰ گوتمۍ
- ۱۱ یلغان سیز شهر
- ۱۷ روباه زیرک و گرگ چغول
- ۲۱ الفبا سباغی
- ۲۴ باز او کارغه
- ۲۵ لیوه او وری
- ۲۹ پیراهن شفا بخش
- ۳۳ دو سيب
- ۳۷ کوچۍ
- ۴۳ چومالی‌لر و ینگی‌اوی
- ۵۹ چرا کاروان کودک؟

سلام دختران و پسرانی که بعد از تلاش بسیار، باسواد شده‌اید و حالا در یک قریه یا شهر وطن، یا شاید در گوشه‌ای دور از دنیا، این مجله را می‌خوانید. سلام به شما که فرصت نشده درس بخوانید و حالا از زبان یک هم‌نشینِ باسواد، گپ‌های ما را می‌شنوید.

ما چند نفری که این مجله را ساخته‌ایم، به چند دلیل در کار خود دل‌پریم. اول این که خود ما سال‌ها پیش کودک و نوجوان بوده‌ایم. دیگر این که چند نفر از مردان و زنان آینده که هنوز کودک و نوجوان‌اند، ما را حمایت می‌کنند و برای «کاروان کودک» مقاله، نقاشی و عکس روان می‌کنند. سوم این که دل ما جمع است که شما با خواندن این مجله از ما حمایت می‌کنید. یک تعداد شما بعد از این به آدرس ایمیل و شماره واتساپ ما مقاله، داستان، شعر، حکایت، سرگذشت و نقاشی خود را روان می‌کنید؛ یگان تایتان حتی برای بهتر شدن مجله، نظر و پیشنهاد خود را می‌فرستید.

با همین دل‌پری، نام مجله را «کاروان کودک» مانده‌ایم. کاروان از نامش معلوم است که حرکت دارد و حرکتش به مسیر تعلیم دختران و پسران افغانستان است. کاروان با یک نفر و دو نفر راه نمی‌افتد، باید همسفران زیادی داشته باشد، مثل ما و شما.

در این کاروان با هم بسیار قصه، شعر، ترانه، معلومات، سرگرمی، عکس و نقاشی شریک خواهیم کرد. بیشتر این مطالب از خود شما خواهد بود که گپ‌زدن ساده، صاف و مستقیم را خوش دارید. یک مقدار مطالب هم برای کودکانی است که سن و سال‌شان بیشتر شده راهی‌ست. همان‌هایی که شوق خواندن نوشته‌های طولانی، کلمات سخت و قصه‌های پیچیده به سرشان زده است. یگان مطلب هم برای آنانی داریم که یک زمان کودک بوده‌اند و حالا حوصله شنیدن قصه بزرگ چینی، دیدن نقاشی گل و تماشای عکس درخت را ندارند و سرشان به سودا خریدن، پیسه حساب کردن و اخبار گرم است. پس اگر در این مجله مطلبی را دیدید که مناسب سن شما نبود، تعجب نکنید.

فعلاً همین قدر بس است. کم‌کم با هم آشنا می‌شویم. چشم به راه نوشته، نقاشی، عکس و خط شما هستیم.

سلام هغو نجونو او هلکانو ته چې له ډېرو هڅو وروسته مو لوستل زده کړي، او اوس د خپل وطن په کوم کلي یا ښار کې یا ښايي د نړۍ په کوم لرې گوټ کې، دا مجله لولئ. سلام تاسو ته هم چې د زده کړو فرصت مو نه دی موندلی او اوس زموږ خبرې د کوم لوستي ملگري له خولې اورئ.

موږ څو تنو چې دا مجله جوړه کړې ده، د خپل کار په اړه په څو دلیلونو خوشاله او ډاډه یو. لومړی دا چې موږ هم کلونه مخکې ماشومان او تنکي ځوانان وو. دویم دا چې د راتلونکي افغانستان یو شمېر هلکان او نجونې، چې اوس لا ماشومان او تنکي ځوانان دي، زموږ ملاتړ کوي او د «ماشومانو کاروان» لپاره مقالې، انځورونه او عکسونه رالېږي. درېیم دا چې موږ ډاډه یو چې تاسو د دې مجلې په لوستلو سره زموږ ملاتړ کوئ.

په همدې باور او ډاډ مو د مجلې نوم «د ماشومانو کاروان» ایښی دی. کاروان، لکه څنگه چې یې له نومه ښکاري، حرکت لري او د دې کاروان موخه د افغانستان د نجونو او هلکانو زده کړه او روزنه ده. کاروان یوازې په یوه یا دوو کسانو نه جوړېږي؛ ډېر ملگري او همسفران غواړي، لکه موږ او تاسو.

په دې کاروان کې به موږ له یو بل سره ډېرې کیسې، شعرونه، ترانې، معلومات، ساتېرۍ، عکسونه او انځورونه شریکوو. د دې مطالبو ډېره برخه به ستاسو له خوا وي، ځکه تاسو ساده، روښانه او نېغې خبرې خوښوئ. یو څه مطالب به هغو ماشومانو او تنکیو ځوانانو ته هم ځانگړي وي چې عمرونه یې لږ زیات شوي دي؛ هماغو ته چې د اورېدو لیکنو، سختو کلیمو او پېچلو کیسو لوستلو شوق ور پیدا شوی وي. ځینې مطالب به د هغو کسانو لپاره هم ولرو چې یو وخت ماشومان وو، خو اوس د وزې د کیسو اورېدو، د گلونو د انځورونو لیدلو او د ونو د عکسونو کتلو حوصله نه لري، او فکرونه یې د سودا اخیستلو، د پیسو حسابولو او تودو خبرونو سره بوخت وي. نو که په دې مجله کې مو داسې څه ولیدل چې ستاسو د عمر مناسب نه وو، مه حیرانېږئ.

اوس مهال همدومره بس دي. ورو ورو به له یو بل سره لا ښه بلد شو. موږ ستاسو د لیکنو، انځورونو، عکسونو او لیکنو په تمه یو.

د مجلې مدیر سلام او روغبړ

قدر دوستی

ترجمه: صمد

روزی از روزها، یک شکارچی کنار کول پر از مرغابی
دام ماند، و خودش در گوشه‌ای دراز کشید. او با
خود گفت: «کمی بخوابم. تا وقتی بیدار شوم، هیچ
که نشود یک مرغابی به دام می‌افتد.»
در آن هنگام، میکو برای گردش صبحگاهی در
اطراف کول قدم می‌زد. میکو خرامان
راه می‌رفت و از دام خبر نداشت. او
گشت و گشت تا آن‌که بی‌خبر پایش
در حلقه دام گیر کرد. میکو با وارخطایی جیغ
و داد کرد، اما کسی صدایش را نشنید.
او از فریاد کشیدن خسته شده بود. برای آخرین بار داد زد:
«کمک! در دام افتاده‌ام! کمک کنید!» اما صدایش به جایی

نرسید. میگو بال‌هایش را گشود و تا جایی که دام اجازه می‌داد، قدبلندک کرده به اطراف دید. هیچ مرغابی دیگری دیده نمی‌شد. با ناامیدی دراز کشید و چشم به راه کمک ماند. مینو، دوست بسیار صمیمی میگو، از نبودن او نگران شد و در اطراف کول به جستجو برآمد. پالیده پالیده به محل دام نزدیک شد. وقتی دید دوستش به دام افتاده، دویده خود را به او رساند. بدون وقت تلفی با نوکش به جان دام افتاد. بسیار تلاش کرد، نوکش خسته و زخمی شد ولی گره از پای میگو باز نشد.

میگو که ناامید شده بود، گفت: «مینو جان، بسیار تشکر که به کمکم آمدی. حالی که دام باز نمی‌شود، مرا بمان و خودت را نجات بده. اگر شکارچی بیاید، تو را هم خواهد کشت.» اما مینو نپذیرفت. او نمی‌خواست دوست دیرینش را در آن روز سخت تنها بگذارد. در جواب گفت: «نمی‌توانم تو را تنها بگذارم. تو بهترین دوست منی و تا آخر کنارت خواهم ماند.» در همین حال، شکارچی که به دام نزدیک می‌شد، گفتگو و وفاداری آن‌ها را دید و دلش نرم شد. با خود گفت: «چه دوستان بزرگی! چقدر این دو مرغابی به همدیگر وفادارند! هرگز نمی‌خواهم این دو دوست را از هم جدا کنم.» این را گفت، بند از پای میگو باز کرد و هر دو را رها ساخت.

لنڊي

زه مې مور جانې ته ډېر گران يم
راته لگيا ده ښکلې غاړه رغوينه

کمکي لالا مې راته گران دی
چې څه شی واخلي راسره يې نيموينه

مور مې په دواړو مخو ښکل کړم
ما الف بې له سپارې زده کړي دينه

مور مې نانځکې ته غوسه ده
زه يې په پټه په تخرگ کې گرځومه

بنگري مې تور او سره، زرغون دي
زه مې بيرغ د وطن لاس کې گرځومه

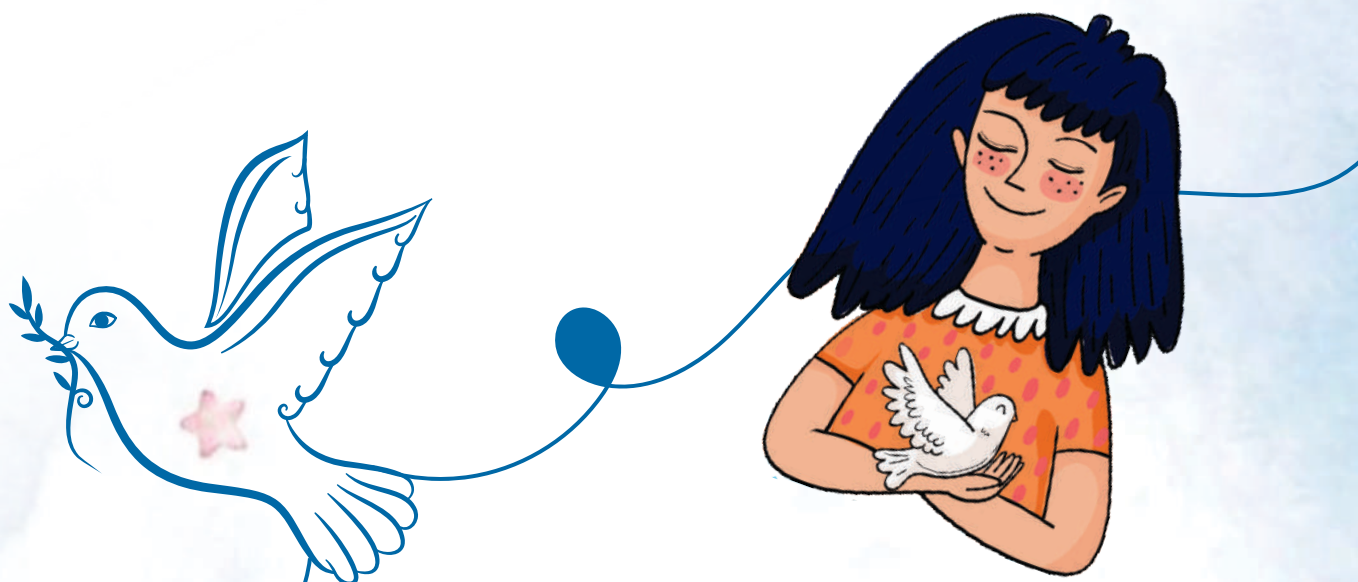
گلاليو ماشومانو،
آيا دا لنډۍ مو اوريدلې وې؟
تاسو ته کومې لنډۍ يادې دي؟
آيا موږ سره يې شريکولی شئ؟

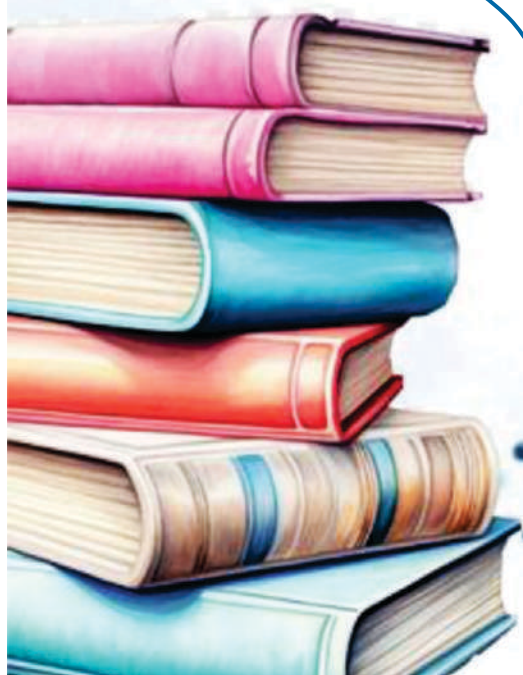
رنگ آمیزی کنید

کفترک

کفترک، کفترک، کفترک
هله بیا پیش مه پر پرک
دانه بگی و کمی غُمبور بزن
باز شوه مکتب این دخترک

گوتمی

عبدالغفور لیوال

د وطن گوتمی ده تشه
یو د عشق شین غمی غواري
زړونه ټول کنگل وهلي
د موسکا پسرلی غواري

خلکو! پاڅئ، هله ووځئ
پرېنښته یې در نه یووړه
تور کوډگر د کرکې راغی
عاطفه یې در نه یووړه

وریدلې گولۍ ډیرې
د وطن پر شاوړو ځمکو
شنه غنم به پرې زرغون شي
د کوشنیانو له ترپکو
هلی غږ کړئ! ښکلیو خلکو:
«اکو بکو، سر سینه کو!»

روایت قیلش لریچه اؤتگن زمان لرده، دنیانینگ بیر
چیتی ده، کیچیک؛ اما جوده کؤرکم بیر شهر بار اېکن.
اوشبو شهر نینگ اولوسی آز؛ لېکن برچه سی بای اېکن.
بو شهر ده هېچ کیم ایش سیز یا دنگسه یا کسل اېمس
اېکن. هر بیر کیشی بشقه لر بیلن بیر عایله نینگ
اعضاسی دېک بیر گه یشر اېکن.

بو شهر نینگ یاش و قریسی، اېرکک - عیالی دایم
ایش لب، اؤقیردی لر، حتی اولر نینگ پادشاه و
ملکه سی هم بې کارلیک چاغ لری ده سرای ده
باغبان لیک و تیکو و چیلیک قیلردی لر. برچه اېشیک لر و
دوکان لر بو شهر ده کېچه یو کوندوز آچیق اېدی؛
چون که هېچ کیم، هېچ بیر نرسه گه محتاج اېمسدی.

یلغان سیز شهر

یازووچی
شفیقه یارقین

بیرار نرسه گه محتاج بؤلسه، درّاو دولت خزانه سی دن اونگه بپرلردی،
شونینگ اوچون، هېچ کیم اوغری لیک قیلمس دی.

بو شهرده هېچ قنداق گناه کار و مجرم بؤلمه گن لیگی اوچون قاضی و
پولیس لر هم یخشی کتاب لر یازیش همده باله لر نی ارداق لش و
تربیه لش بیلن مشغول ابدی لر. او بیرده نه قماق خانه بار ابدی و نه
هم آتی نی کیشی ایشیتگن ابدی. خدا هم بو اولوس نی سپوردی و
اؤزی نینگ خیر و برکه سی نی رحمت یاغمیری دېک اولر گه
یاغدير ردی. شو باعث، دهقان لر بیر دانه بوغدا ی دن یوز ته و بیر
درخت دن مینگ ته میوه حاصل آلر دی لر. بو شهر، اولوسی نینگ
راست کار لیگی طفیلی "یلغان سیز شهر" آتی بیلن دانگ تره تگن ابدی.

یلغان سیز شهر یانی ده باشقه بیر شهر بار ابدی. بو شهر نینگ پادشاه
و ملکه سی دن سرای اهلی و اولوسی گچه برچه سی دنگسه لیک،
بی کار لیک، یلغان، خیانت، گناه و جنایت گه عادت قیلگن ابدی لر.

شونىنگ اوچون، تېنگرى تعالى اولردن ناراض اېدى و رحمت
ياغمىرىنى اولرگه ياغديرمسدى. او شهر نىنگ يېرى و باغلىرى
سووسىز، اۋتسىز و كم حاصل بۇلىب، اولوسى هم كم بىغل و
قشاق اېدىلر.

ايتىشلىرىچە، يالغان شهر نىنگ پادشاهى، قۇشنىسى، يعنى
يالغانسىز شهر نىنگ آبادلىكى و آسايىشدهلىكىدن خبردار اېدى
و قىزغانردى. او، اۋز شهر و اولوسىنى آباد و تىنچ قىلالمسدى،
شونىنگ اوچون قۇشنىسى نىنگ آبادلىكى و تىنچلىكىنى
كۇرالمەي، يۇق قىلىش نىتىدە اېدى. اونىنگ اورىنىشلىرى كۇپ
يىللر ناكام بۇلدى؛ نېگە كە يالغانسىز شهر نىنگ اولوسى اۋز
بىرلىكىنى سىقلەپ، ھېچ قچان الدەنمەي، تۇغرىلىك و
ايشلىشدىن يوز اۋگىرمىس اېدىلر

نھايت، يالغان شهر نىنگ پادشاهسى شيطان صفتلى بىر جادوگر
ياردىمىدە يالغاندىن بىر شكۈھلى قصر قوردى. اوندە تورلى
گلر، قوشلر و چىن حىياتدە تاپىلمىس غيرواقىي درختلرنى

اۋرنە تېب، اپكىب قۇيدى. ھالى گچە ھېچ كىم كۈرمەگن و يېمەگن
يېمىكلرنى تيارلەدى و يلغان سىز شىر پادشاھسى، ملكەسى و سىراى
بېكلرى يو امىرلرنى مېمان قىلدى.
يلغان سىز شىر پادشاھسى، ملكەسى و بېكلرى مېمانلىككە باردىلر.
يلغان شىر نىنگ پادشاھسى مېمانلرنى آو و سىرگە آلىب باردى.
اولرنى بىر ھفتە دوامىدە بوتونلەى بېكار، خوش و عىش - عىشرتدە
باقدى. بوندەى ايشلمەى، محنت قىلمەى، تىنچ، مۇل - سۇل و شان -
شوكتدە ىشش، يلغان سىز شىر نىنگ پادشاھسى، ملكەسى و
بېكلرىگە خوش ياقدى. اولر بوتون حياتلرىدە بونچەلىك شان -
شوكت، بويوكلىك، باىلىك و بونچە تۇكىن - ساچىن يېمىك - اىچمىكلر
و تورلى - تومن مېوہ - چېوہلرنى كۈرمەگن و يېمەگن اېدىلر.
شونىنگ اوچون بىرىنچى قتله يورەكلرىدە قىزغانىش تويغوسى
اويغاندى.

يلغان سىز شىر پادشاھسى مېزبانىدن سۇرەدى:
- سىز ايشلەمەى توريب، شونچە باىلىك، شونچە آلتىن -
كوموشلرنى قندەى قىلىب تاپدىنگىز؟

شوندەى فرصتنى كوتىب تورگن يلغان شىر پادشاھسى، باى بۇلىش
نىنگ قىنغىر و ناتۇغرى يۇللارنى اولرگە اۋرگتە باشلەدى. او،
آسايش دەلىك و تجملىنى كۇپ مَقْتَب، ايشلشنى شونچە يمانلەدى

كە، يلغان سىز شەھەر پادشاھسى، ملكەسى ھەمدە بېكلىرى
الدەنىب قالدىلار.

اولر، اۋز شەھەرلىرىگە قېتىگەن دىن سۇنگ، ايشلش دىن و محنت
قىلىش دىن قۇل تارتدىلار. «ايشلەمەگەن، تيشلەمس»
دېگەنلىرى دېك، اولر سېكىن - سېكىن غىرقانونى، الدەش، ظلم،
يلغان و خىانتگە باشلەپ، شو يۇللاردىن پول و دولت تۇپلاشگە
باشلەدىلار. يلغان شەھەر پادشاھسى دىن اۋرگەنىب، اولوسگە
آغىر سالىق قۇيدىلار و شو يۇل بىلەن شاھ و سراي عملدارلىرى
نىنگ تجمەل و تۇكىن - ساچىن حياتى تامينلەندى؛ كېچە يو
كوندوز اولر نىنگ اېشىكلىرى ياپىلىپ، قىلىندى؛ نېگە كە
بېكارلىككە عادتلەنىپ قالگەن بىر عەدە، اۋغرىلىككە قۇل
چۇزدىلار؛ سودا - ساتىق رونق دىن توشدى؛ چون كە كۇپلەپ
آدملار نىنگ ساتىپ آلىش اوچون پوللرى يۇق اېدى. اولر نىنگ
صداقت، ايشچىلىك و محنتكەشلىكلىرى طفىلى خىر و برەكت
ساچەياتگەن اولوغ تېنگرى، اېندى بۇلسە، رحمت ياغمىرىنى
ياغدىرمەي قۇيدى. كۇپ اۋتمەي، برچە مېۋەلى باغلار و يم -
يشىل اۋرمانلار، چېچەكتولر و اېكىنزارلار قورىدى و
تىكانتولرگە ايلەندى. اېنگ يمانى شو اېدى كە، پادشاھ و اولوس
اوشبو حال نىنگ دىلىنى بىلمەيدىلار
اولر برچە عىبنى تەقدىرگە باغلىپ، اونىنگ تەدبىر و چارەسىنى
اۋىلەمسەيدىلار....

بو اپرتكنى بىلىملى، تجربەلى بىر چال بابا اۋزى نىنگ مەربان،
ايشچن، درس لىرىنى اعلا بەالر بىلن اۋقىيدىگن، تۇغرى سۇز
نېرەسىگە اۋتە قىغو و حسرت بىلن ايتىب بېردى. نېرە، چوقور
اۋىگە چۈمدى و كۈپ تون و كونلر اۋىلەدى و اۋىلەدى...

نەپت، بىرىنچى دن اۋزى دن باشلىش و اۋرتاق لىرى و
صنف داش لىرىگە ترغىب يۇلى بىلن اۋرگەتلىش نى بىرىنچى يۇل
دىب بىلدى و ھېچ قچان يلغان ايتىمس لىك؛ ھېچ قچان ايش دن
قاچىمس لىك؛ بوگون نىنگ ايشى نى اپرتەگە قۇيىمس لىك؛ يىخشى
درس اۋقىش، بىلىم اۋرگەنىش و اپزگو عمللر بىلن باشقەلرگە
اۋرنگ بۇلىش گە عزم قىلدى.

روزی شیر، پادشاه حیوانات، بیمار شد. وزیر پادشاه یک
گرگ خاکستری تنها بود که تمام گله‌اش نابود شده بود.
وزیر خبر بیماری شیر را به گوش همه‌ی حیوانات رساند. به
حیوانات دشت، به حیوانات کوه و به حیوانات جنگل.
تمام این حیوانات برای سه روز پی‌درپی به غار شیر آمدند
تا از حال او خبر بگیرند و برایش شفای عاجل آرزو کنند.
همه آمدند، به جز روباه!

گرگ خاکستری که همیشه در سمت راست پادشاه
می‌نشست و از روباه خوشش نمی‌آمد، به شیر گفت: «تمام
رعیت شما آمدند و پیش شما تعظیم کردند و برای تان
سلامتی و عمر دراز آرزو کردند، به جز روباه. گویا سلامتی
شما برای روباه اهمیتی ندارد.»
شیر از این سخن خشمگین شد. ابروهایش را درهم کشید

روباه زیرک گرگ چغول

ترجمه: هاشم شفق

و دندان‌هایش را نشان داد. این‌ها نشانه خشم شیر بود.
خرگوش که دوست روباه بود، در مجلس حضور داشت و
همه چیز را شنید. او شتابان خود را به روباه رساند و گفت:
«دوست من، مواظب خودت باش! گرگ خاکستری از غیبت
تو پیش شیر شکایت کرده و حالا شیر خشمگین است.»
روباه از خرگوش تشکری کرد و به جای آن که فوراً دویده
خود را به غار شیر برساند، یک روز دیگر هم صبر کرد.
فردا، دم‌دمای غروب مرغی را با خود گرفته نزد شیر رفت.
شیر که بروت‌هایش از شدت خشم می‌لرزید، به روباه
گفت: «چهار روز است که در بستر بیماری افتاده‌ام. همه‌ی
حیوانات برای احوال‌پرسی آمدند، جز تو! آیا سلامتی من
برایت مهم نیست؟ یا می‌خواهی بگویی که از بیماری من
خبر نداشتی؟»

روباه گفت: «اعلیحضرت هیچ یکی از این دو چیزی که
گفتید، دلیل نیامدن‌ام نبود. من وقتی از بیماری شما باخبر
شدم با خود فکر کردم که آیا بهتر است فوراً بیایم و در
برابر شما تعظیم کنم، یا بروم برای درمان‌تان دوا جستجو
کنم. عقل‌ام حکم کرد که بروم درمان بیماری شما را پیدا
کنم. تمام جنگل را گشتم و نظر طبیبان را گرفتم.»

شیر پرسید: «نتیجه پرس و پالت چه شد؟»
روباه پاسخ داد: «تمام طبیب‌های مشهور یک دوا را تجویز کردند.»

شیر پرسید: «آن دوا چیست؟»
روباه گفت: «باید شوربای مرغ نوش جان کنید که در آن گوش راست یک گرگ خاکستری هم علاوه شده باشد. فکر می‌کنم عالی‌جناب وزیر صاحب با خوش حالی گوش خود را تقدیم خواهند کرد.»

شیر نگاهی به گرگ خاکستری انداخت، و گرگ سرش را به تعظیم پایین کرد و گفت: «در خدمت‌ام سرورم.»
شیر، شوربا را خورد و به خواب عمیقی فرو رفت.
روباه برخاست تا به لانه‌اش برگردد. پیش از ترک غار شاه جنگل، سرش را به گوش چپ گرگ نزدیک کرد و گفت:
«اگر می‌خواهی گوش دیگری را نجات بدهی، زبانت را نگهدار و دیگر پشت سر دیگران بدگویی نکن!»

روباه زیرک گرگ چغول

چند تا؟

تعداد هر شکل را در این تصویر بشمارید
و در خانه خالی ها بنویسید.

بىزگە سواد اۋرگەندى الفبا
اۋقىيدىگان بىرىنچى حرفىمىز (آ)

آ بىلەن ايتەمىز آتە، آنە جان
الف دەە اسد آيى، انار، ارسلان

ب حرفى دەە بۇبە، بىبى بىراق بار
پ حرفى دەە پلو، پستە، پارلاق بار

ت بىلەن تولكى، تربوز، تاىچە و تىل
ث بىلەن ثور آيى، ثواب ايشلر قىل

الفبا سىباغى
(آدن-ى گچە)

شفيقه يارقين

ض حرفی ده حوض و ضابط، ضیافت

ط ده طوطی، طیاره و طہارت

ظ حرفی ده ظاهر و لفظ و ظالم

ع حرفی ده عینک، عسل و عالم

ج حرفی ده جوزا، جلعوزہ، جوراب

چ حرفی ده چومچوق، چنار و چلاب

ح حرفی ده شیرین حلیم و حلوا

خ حرفی ده خیمہ، خوراز و خدا

ق حرفی ده قار و قوش بیلن قاوون

ک حرفی ده کوئلک، کتاب و کوکون

د حرفی دؤست و دؤپی، دولت و دین

ذ ذوق و ذاکر، ذرّہ و ذرّہ بین

گ حرفی ده گل و گیاه و گلہ

ل حرفی ده لب و لالہ و سلہ

ر حرفی ده روضہ، ریحان و روزہ

ز حرفی زنبور، زعفران و کؤزہ

م حرفی ده مہوہ، ماموق، مای و مہن

ن حرفی ده نان و نقطہ و نگین

ژ حرفی بیلن ژالہ و ژدھا

س حرفی ده سمان، سقال و سما

و حرفی ده وقت و ورق، ولایت

ہ حرفی ده ہییت، هولکر، ہدایت

ش حرفی ده شیشہ، شاتوت و شیلیم

ص صنفده اوّلیریب اورگن بیلیم

ی حرفی نی یخشی یازگین کون و تون

شو حرف بیلن الفبا تاپتی یکون

خیلی گرسنه‌ام
لطفاً راه رسیدن به خوراک‌ها
را نشان دهید

ژباړه: شفيع اتل

يوه ورځ يو باز په چټکۍ له آسمانه رانېکته شو، يو کوچنی وری يې په خپلو پنځو کې ونيو او خپلې ځالې ته يې يووړ.

يو کارغه چې هلته په ډيران کې گرځيده، دا هر څه وليدل. هغه له ځانه سره وويل: «که باز دا کار کولای شي، نو زه يې هم کولای شم!»

کارغه ځان ډېر قوي گانه. نو په چټکۍ سره والوت او د يوه غټ پسه پر شا کښېناست. هغه غوښتل پسه پورته کړي او له ځان سره يې يو سي. خو د کارغه پنځې د پسه په وړيو کې بندې شوې. هر څومره چې يې هڅه وکړه، ځان يې خلاص نه کړای شو. پسه دومره لوی او دروند و چې آن دا يې هم نه احساسوله چې کارغه ورباندې ناست دی.

يو شپون چې د خپلې رمې په څر بوخت و، دا حالت وليد. ورغی، کارغه يې ونيو او وزرونه يې وړلند کړل. بيا يې ماشوم خپلو ماشومانو ته يووړ. ماشومانو په خندا وويل:

«پلاره! دا کومه مرغۍ ده؟»

شپون ورته وويل: «دا کارغه دی. خو که په خپله ده نه پوښتنه وکړئ، نو وبه وايي چې زه باز یم!»

ژباړه: شفيع اتل

اوبه وری

یوه ورځ سهار وختي، یو کوچنی وری د یوې پاکې ویالې پر غاړه ولاړ و او اوبه یې څښلې.

په همدې وخت کې یو وری لېوه د ویالې له پورته خوا راغی. هغه وری ولید او غوښتل یې چې ویې خوري. خو د دې لپاره چې خپل بد کار ته پلمه پیدا کړي، په قهرجن غږ یې وویل:

«ته ولې زما اوبه ککړوې؟ اوس به دې سزا درکړم!»

وري په نرم غږ وویل:

«لېوه صاحبه! زه څنگه ستا اوبه ککړولای شم؟ ته د ویالې پورته خوا ته

ولاړ یې او زه ښکته خوا ته. اوبه خو ستا له خوا زما لوري ته راځي.»

خو لېوه دومره وری و چې نه یې غوښتل د حق خبره واوري. هغه وویل:

«ما اوریدلي چې پروسېر کال تازما په اړه دروغ ویلي او بدې خبرې دې

کړې وې!»

وری حیران شو او ویې ویل:

زه خو پروسېر کال لا نه وم زېږېدلی!

لېوه بیا وویل:

که ته نه وي، نو حتماً به ستا ورور و!

وري وویل:

زه هېڅ ورور نه لرم.

لېوه په غوسه وویل:

نو ستا د کورنۍ بل څوک به و! هر

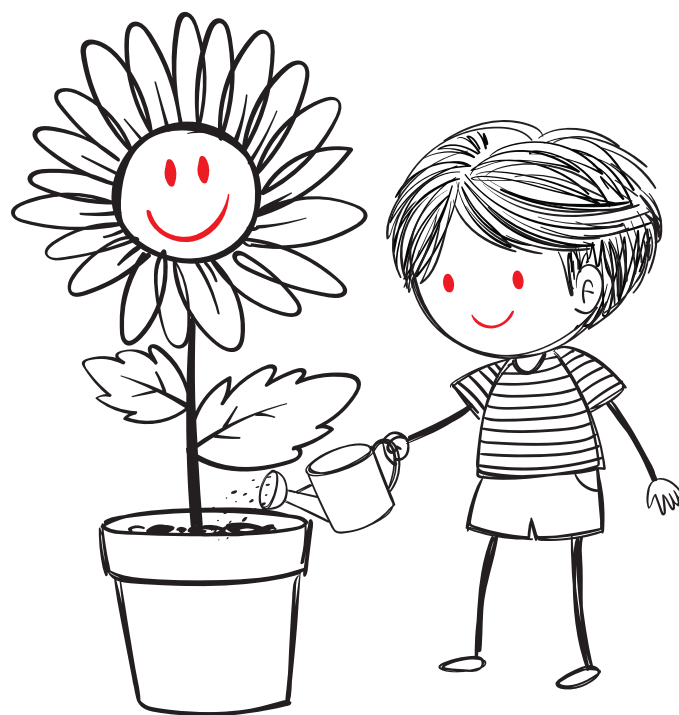
څوک چې و، زه نورې خبرې نه اورم.

بیا لېوه پر بېچاره وري برید وکړ او

هغه یې له ستوني ونيو او ځان سره

یې یووړ.

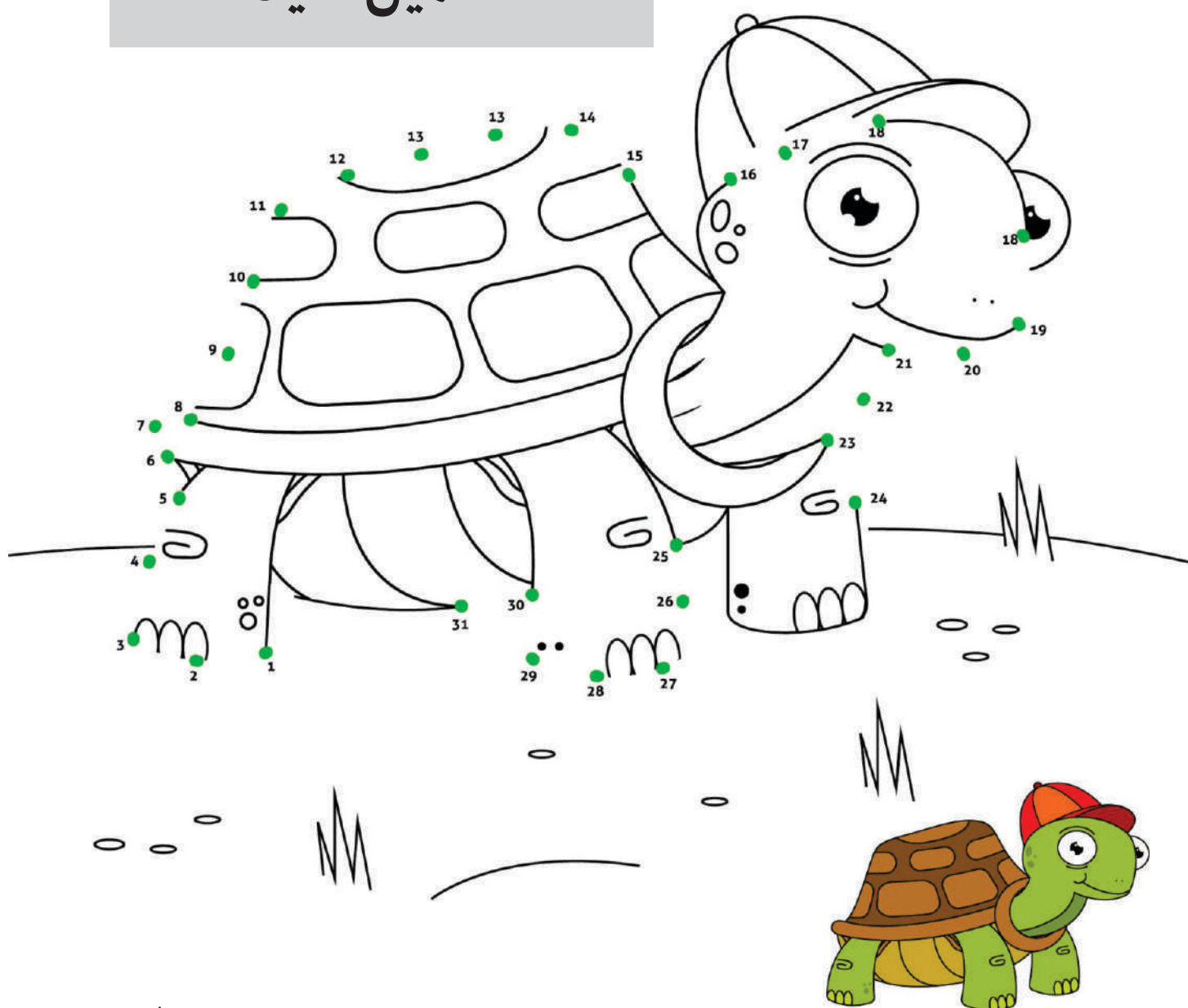

احمد یک گلدان دارد
احمد هرروز گلدان‌اش را آب می‌دهد
گل‌بته گل کرده است
گل هرروز به احمد لب‌خند می‌زند
احمد نیز هرروز می‌خندد

با وصل دقیق نقطه‌ها
تصویر سنگ‌پشت را
تکمیل کنید

بود نبود، در روزگار قدیم یک پادشاه نیکوکار بود. او صبح‌ها وقت از خواب برمی‌خاست و تمام روز به کار مملکت رسیدگی می‌کرد. شاه نیکوکار به زن و مرد، و فقیر و دارا احترام داشت. همه را به کار و تعلیم تشویق می‌کرد. روزی از روزها آن پادشاه علم‌دوست مریض شد. داکترها به تداوی او کوشیدند، ولی روز به روز ضعیف‌تر شد.

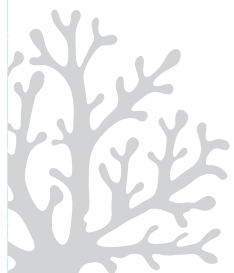

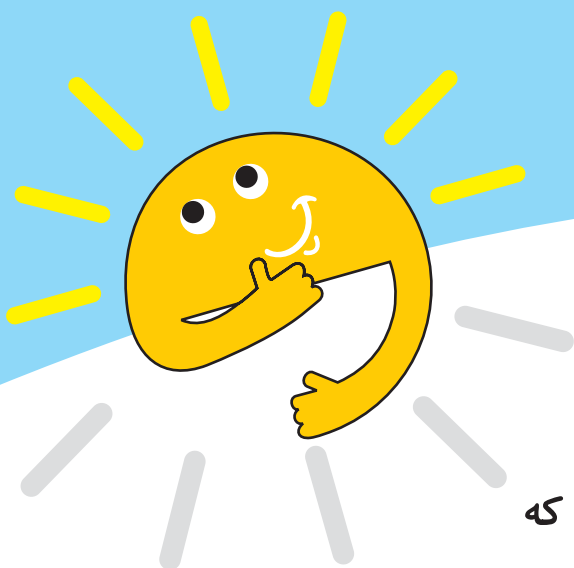
مردم از شنیدن خبر مریضی پادشاه جگر خون شدند و جست‌وجو برای چاره‌ی تداوی او آغاز شد. داکتران، طبیب‌ها و آدم‌های صاحب تجربه زیاد کوشیدند، مگر حال مریض خوب نشد. یک روز پیرمرد دانایی به قصر آمد و گفت که راه درمان پادشاه را می‌داند.

پیراهن شفابخش

حکایت شگفت‌انگیز از خوشحال‌ترین آدم دنیا

ترجمه: صمد

پیرمرد دانا گفت: «برای تداوی پادشاه کسی را پیدا کنید که بی‌دردسر و خیلی خوشحال باشد. پیراهنِ آن مرد را بیاورید و به تنِ پادشاه کنید، خوب می‌شود.»

در کل وطن جست‌وجو شروع شد. ولی هرچه گشتند نیافتند. پیدا کردنِ آدمِ بی‌دردسر آسان نبود. یکی خانه‌ی کلان داشت، اما دل خوش نداشت. دیگری نان گرم داشت، ولی جان‌جور نداشت. در هر قریه و محله آدم‌هایی بودند که خوشحال و بی‌دردسر به نظر می‌رسیدند. ولی خودِ آن‌ها چنین فکر نمی‌کردند. یگان کس بسیار دارا اما مریض بود. کسانی دارا و صحت‌مند بودند، اما از تربیتِ فرزندان یا رفتارِ همسایه‌های خود شکایت داشتند.

جست‌وجوکنندگان به سراغِ انسان‌هایی رفتند که بسیار دارایی نداشتند، اما روزگارشان بد نبود. آنان نیز شکایت داشتند. یکی می‌گفت داراییِ کافی ندارد، دیگری می‌گفت از کار و تلاشِ دوامدار خسته شده است. یگان تایشان از نداشتنِ ثروتِ زیاد در رنج بودند.

آخر سر بین نادارها و فقیران رفتند. هرچه می‌گشتند از یافتن آدمی که هیچ دردسر نداشته باشد بیشتر ناامید می‌شدند. دنیای نادارها پُر از رنج و کشمکش بود. عده‌ای از کمبود خوراک در عذاب بودند. کسانی از نبود پوشاک می‌نالیدند. جمعی از مشکل سرپناه، خواب آرام نداشتند. گروهی نان و سرپناه و پوشاک داشتند، ولی به پول دوا و درمان خود درمانده بودند.

حال پادشاه بدتر شده راهی بود. ماموران کم‌کم از یافتن پیراهن شفاف‌بخش دست شسته و ناامید به پایتخت بر می‌گشتند. در مسیر برگشت، آن‌ها از پیش کلکین یک خانه‌ی گلی تیر می‌شدند که صدای مردی توجه‌شان را جلب کرد. آن مرد با لحنی پُر از رضایت می‌گفت: «به‌به چه روز خوبی داشتیم! کار کردیم، نان شکم‌سیر خوردیم، و حالا در خانه‌ی خود جور و تندرست نشسته‌ایم. آدم در زندگی غیر از این چه می‌خواهد؟»

پیراهن شفابخش

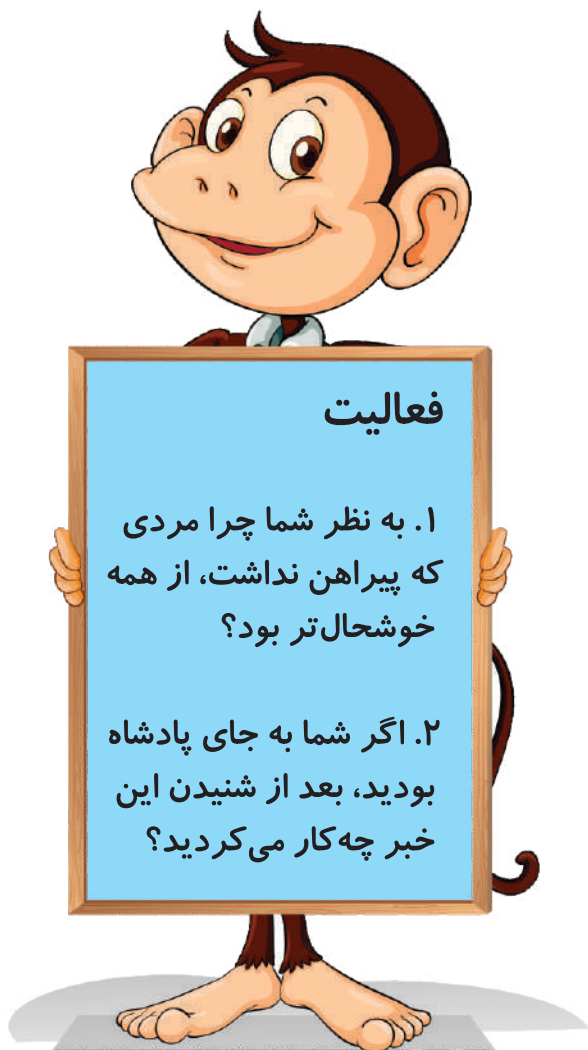

ماموران ایستادند و با خوشحالی به همدیگر نگاه کردند. شاید این همان خوشحال‌ترین آدم مملکت بود! در خانه را تک‌تک کردند.

پس از لحظه‌ای دروازه باز شد و مردی که لُنگ به دور کمرش پیچانده بود ظاهر شد. ماموران به او گفتند: «شاه مریض است و برای جان‌جوری، باید پیراهن خوشحال‌ترین آدم مملکت را بپوشد. ما صدای تو را شنیدیم که چقدر راضی بودی. حالا پیراهنت را به ما بده تا شاه را نجات بدهیم.»

مرد سرش را پایین انداخت، لبخندی زد و آهسته گفت: «اما من جز همین تکه‌ای که دور کمرم پیچانده‌ام، لباسی ندارم.»

ماموران با حیرت به همدیگر نگاه کردند. آنان باید با دست خالی و بدون پیراهن به طرف قصر راه می‌افتادند.

فعالیت

۱. به نظر شما چرا مردی که پیراهن نداشت، از همه خوشحال‌تر بود؟

۲. اگر شما به جای پادشاه بودید، بعد از شنیدن این خبر چه کار می‌کردید؟

مادر نوید به او دو دانه سیب داد و
گفت: «بگیر بچیم. یک‌اش از خودت
و یک‌اش از دلت.»

نوید خندید و گفت: «مادر دل من
کجاست؟»

مادر گفت: «مچّم. پپال. در راه، در
صنف و در بازار پپال. پیدایش
می‌کنی.»

نوید با تعجب پرسید: «مادر دل آدم
مگر در سینه‌اش نیست؟»
مادر گفت: «نی بچیم دل آدم پیش
مردم است.»

نوید ابروانش را بالا کشید، یک
سیب را در دست‌کول خود گذاشت
و سیب دیگر را در دست‌اش گرفته
به سوی مکتب راه افتاد.

در کوچه از کراچیوان پرسید: «کاکا
دلم پیش شماست؟»
کراچیوان گفت: «نی بچیم. من خودم
از وقتی که دست و پایم را شناختم
بین چای صبح و نان شب سرگردانم
و دل به دلخانه‌ام نمانده است.»

نوید سیب را از دست راست خود گرفته به دست چپاش داد و راه افتاد.
در راه از نانوا، نجار، دکاندار، جاروکش، مستری و راننده سراغ دلش را گرفت. اما کسی
جواب نداشت. کسی خندید، کسی پیشانی ترشی کرد، کسی با تعجب سر تکان داد و
کسی گپاش را ناشنیده گرفت.

در مکتب نوید از معلم پرسید: «استاد دل آدم کجاست؟»
معلم گفت: «نوید جان دل هر کس در جایی است. از کسی در جیب و از کسی در سرش
است. از کسی در مشت و از کسی در زیر پایش است. از کسی پیش دوست و از کسی
نزد دشمنش است.»

نوید پرسید: «دل من کجاست؟»
معلم گفت: «نمی‌دانم. بپال، پیدایش می‌کنی.»

نوید با دو سیب به مکتب رفته بود و با یک سیب از مکتب برآمد.
رفت و رفت، دید و دید، پالید و پالید تا به کوچه‌ی مستری‌ها رسید. چشم‌اش به حمید
خورد که از دور او را نگاه می‌کرد. چشمان نوید از دیدن حمید روشن شد. نزدیک رفت،
سلام داد و هردو لبخند زدند.

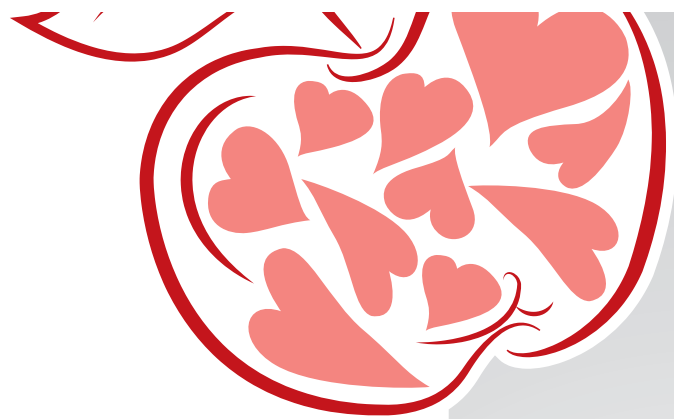
دستان نوید شسته و گوشتی بود و دستان حمید لاغر و ناشسته. دستان نوید بوی رنگ
قلم و سیب می‌داد، و دستان حمید بوی تیل و گریس. نوید با شادی لبخند می‌زد، حمید با
حسرت.

نوید پرسید: «حمید خوبی؟»

حمید جواب داد: «بد نیستم.»

نوید احساس کرد که حمید گرسنه است و سیب دل‌اش را به او داد.

حمید پیش از آن که تشکر کند، از او ستایش شنید
که داد زد: «او بچه چه پُس پُسک داری؟ بدو پلاس را
بیار. نی که باز دلت قفاقکاری شده!»
حمید چهره‌اش سرخ شد، دوید و پلاس را به اوستا
داد.

نوید، سینه‌اش سوخت و با خود گفت: «آخ دلم!»

نوید وقتی به خانه رسید احساس کرد دل به
دلخانه‌اش نیست. به مادر گفت: «مادر دلم را یافتم.»
مادر پرسید: «کجا بود؟»

نوید گفت: «در مستری‌خانه بود.»

مادر پرسید: «چه کار می‌کرد؟»

نوید گفت: «قلم خواب می‌دید.»

مادر پرسید: «چه می‌خورد؟»

نوید گفت: «حسرت می‌خورد.»

مادر پرسید: «چه حال داشت؟»

نوید گفت: «خسته بود.»

مادر گفت: «مراقب دلت باش بچیم. درس‌هایت را
دو چندان خوب بخوان. یکی برای خودت، یکی
برای دلت.»

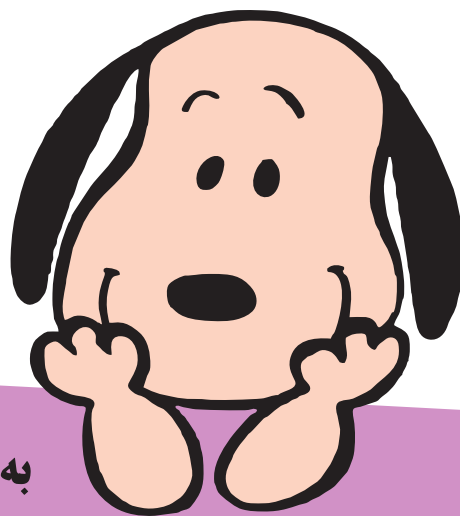
نوید گفت: «یکی برای خودم، دو تا برای دلم.»

سواد

به کمک قلم و
به کمک کتابم
به کمک هم صنفی
به کمک استادم
درساره یاد گرفتم
مه حالی باسوادم

یک اتفاق ساده
دیشو ده خواب دیدم
زنگ مکتب صدا کد
به عجله دویدم
دروازه صفا واز بود
مچم چرا خندیدم؟

خواب

کوچی

اناھیتا روھي

سپیدې سپین کاغذ په لاس کې نیولی و.
سترگې یې له ژړا نه سرې او ښتې وې. نیکه یې
همدا ویل: خیر دی بچی مه ژړه! هغه به بیا
راشي. تاسو به بیا لوبې سره وکړئ. سپیدې
یوه یوه سلگۍ وهله او په ژرغوني غږ یې
ویل: هغې ماته ویلي وو چې زموږ ځای نه وي
مالوم. زه پوهیږم چې هغوی بیا دلته نه راځي!
د سپرلي موسم و. ټول ځایونه شنه او ښکلې
مالومیدل. د سپیدې دوی کور د غره لمنې
ته نږدې و. دا وخت به ډیر کوچیان دلته

[illegible]

ونو په پانو لگيا وې .
 نيكه جان چې وزې د گلانو او بوټيو په منځ كې وليدې، له
 غصې يې په نجلۍ ورچيغه كړه او خپله په لوڅو پښو د انگر
 خوا ته په منډه شو.
 په څو شيبو كې يې ټولې وزې له انگره وباسلې. نجلۍ ته يې
 په وچه ژبه وويل، چې بل ځل دې وزې دلته ووينم، بيا به زه
 او ته سره غريږو!

سپیده تر ځنډه په کرکی کې ولاړه وه او د کوچۍ په هکله یې فکر کولو.
ورو غوندې یې له نیکه څخه پوښتنه وکړه:

بابا! دا نجلۍ هر وخت په لکره وزې وهي؟

بابا یې په خندا کې وویل: نه بچۍ، هر وخت یې نه وهي، کله کله.

دوی دا وزې ولې په کور کې نه بندوي؟

بابا بیا په پسته ژبه ورته وویل: دوی خو کوچیان دي. کوچیان کورونه

نه لري. دوی خو هر وخت له یو ځای څخه بل ځای ته کډه کیږي او

هر ځای چې ښه شین وي هلته وزې او نورې رمې پیولو ته پریږدي.

سپیده تر لږ ځنډ وروسته بیا په خبرو شوه. نو دوی ښوونځی څنگه

کوي؟

بابا بیا وویل: بچۍ! دوی کوچیان دي، کوچیان ښوونځیو ته نه ځي.

څو ورځې وروسته سپیده د خپل نیکه سره د گرځیدو لپاره بهر وتلې وه.

دوی دواړه د کوچیانو د کیږدو خوا ته ور روان وو. گڼې کیږدۍ، رمې

او ډیر ماشومان یې ولیدل چې ټول په خاورو او دوږو لږلي وو. سپیدې

له ورايه په هماغه نجلۍ سترگې ولگیدې چې د دوی کور ته یې د وزو

رڼه راغلې وه. نجلۍ سره په لاس کې اوږده لکره وه او وزې یې د غره

په لمن کې خریدلې.

سپیده د نجلۍ خوا ته ورغله. په ځیر ځیر یې نجلۍ له نظره تیره کړه.

وینستان یې په منځ بیل کړي وو. د وینستانو دواړه خوا ته یې رنګه رنګه

سیخکونه ټومبلي وو. لاسونه او مخ یې لمر وهلي او چاود چاود

مالومیدل. په لاسونو کې یې دوه غټ غټ پلاستيکي بنگري وو. کالي یې

هم بل ډول اغوستي وو.

سپیدی نجلۍ ته سلام ورکړ او څنگ ته یې کیناستله. غلې
شانته یې وویل: ته هره ورځ دلته راځې؟
- هو کله زه راځم، کله مې ورور.
تا نه مشر دی؟

- هو. زموږ خوا ته نږدې داسې څوک نشته چې زه ورسره
لوبې وکړم. دا نور ټول غټان دي. ټول ښوونځیو ته ځي.
- ته نه ځې؟

ځم کال ته، اوس دلته نږدې ښوونځی نشته. خو بابا مې
راسره په کور کې سبق وایي.
- بابا دې څوک دی؟ هغه سپین ږیری چې هغه ورځ یې په ما
منت وکړو؟

هو. هغه ډیر ښه دی، ستا وزو خو ټول گلان مات کړل ځکه
په غصه و.

څه نومېږي؟

- کوثره! اې تا نوم څه دی؟

سپیده به هره ورځ خپل نیکه سره د غرو لمنې ته تله.
کوثرې به هم خپلې وزې راوستې. دوی دواړه به تر مازیگر
ناوخته پورې په لوبو بوختې وې.

کوثره به هره ورځ د سپیدې دوی کور ته د ونو او بوټیو په
پانو پسې راتلله. دواړه به د توت د ونې لاندې ناستې وې او
بابا به دواړو ته سبق وربودلو. کوثره ډیره تکره وه او هره
ورځ به یې نوی نوی ټکی زده کاوه.

اوس نو منی راروان و. د ونو پانې مخ په خلاصیدو وې، هوا
ورو ورو سپیدله. کوثرې، سپیدې ته وویل: موږ له دغه
ځایه ځو. دا چې بیا دلته څه وخت راځو، نه پوهیږم. زما سبق
خو پاتې کیږي. موږ خو کوچیان یو. ستاسو په شان په یو

ځای کې نه اوسو، زموږ خلک ښوونځي ته هم نه ځي !
 سبا سهار چې سپیده له خوبه راوښه شوه، نیکه یې ورته
 وویل: سهار وختي کوثره راغلې وه، ته ویده وې. کوثرې ستا
 لپاره لیک لیکلی دی. ته راشه دا ولوله، زه دې وگورم، چې ته
 یې لوستلی شي؟
 سپیدې کاغذ راواخیستو ټوله پاڼه سپینه وه. یوازې د پاڼې په
 منځ کې لیکل شوي وو:
 کوثره، ستا کوچۍ ملگرې!!!

يازووچى: جميله ايتار

بىر كۈن، كۆتە و كېنگ بىر باغدا، بىر گروە چوماليلار اۋزلىرىگە مستحكم، گۈزەل و كۆتە راق بىر اوى قورىشىگە قارار قىلىپتۇر. چۈنكى اولار نىڭ سانى كۈن سەيىن كۆپەيىپ، اېندى آلدىنكى اويلرىگە ھەملەرى سىغىشماس اېدىلار. شو سببىلى، چوماليلار كېنگاش قىلىپ، ھەمە احتىاجلىرىنى قاندىرە آلەدىگن يىڭى بىر اوى قورىشىگە قارار قىلىشتىلار.

اولر جوده قیزیقیش و اتحاد بیلن ینگى و کتّه اوی قوریشنى
ریجهلشتیر دیلر. ینگى اوی نه فقط یشش اوچون ماس
بۇلیشى، بلکه کوندهلیک فعالیتلر جمله دن، دم آلیش، تخملر
و یاش چومالیلرنى سقلش اوچون هم ییترلى امکائیتلر گه اېگه
بۇلیشى کبره ک اېدی.

اولر هر تامانلمه دقت بیلن اوی قوریش اوچون ماس جاینی
تنلب، اؤته ذوق و تیریشقائلیک بیلن اوینی قوریب آلدیلر.
ینگى اوی بیر قنچه اوتاقلردن عبارت بۇلیب، هر بیر اوتاق
معلوم بیر مقصد اوچون قوریلگن اېدی. اوتاقلردن بیرى

آذوقه نی ذخیره قیلش اوچون، ینه
بیری دم آلیش و سپورت قیلش
اوچون، باشقه اوتاق لر اېسه تخملر و
یاش چومالیلر نی پرورش قیلش اوچون
نظرده توتیلگن اېدی. اوی نینگ
مرکزیده کتّه و کپنگ بیر جای
هم بار اېدی، بو پېرده
بیرهملر و مراسملر
اؤتکهزیلر اېدی.

چومالیلر اوینی اوسته لیک
بیلن گؤزهل طرزده یسب،
دېوارلر نی مخصوص طرزده
بېزه تدیلر و تاملر نی شونده ی
قوردیلر که، قویاش نوری
آسان گینه ایچکریگه توشیشی
ممکن اېدی. حتی بعضی
اوتاقلر نینگ دېوارلری ایگّی قبتلی
قوریلگن اېدی و موندن مقصد
ایسیق-ساووق نینگ اوتکز مسلیگی
اېدی.

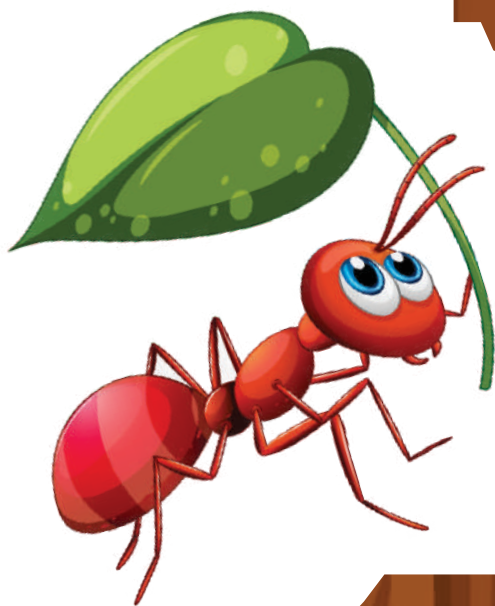
چومالیلر، آره لریده گی
بیردملیک و دؤستلیکدن
ذوقله نیب، ینگى اویلریده
خوش و بختلی یشر اېدیلر و

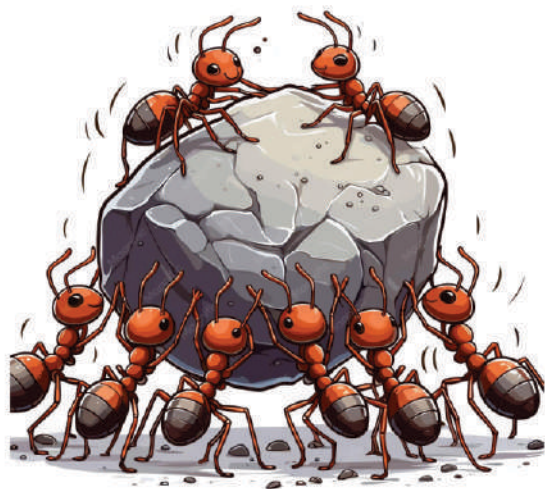

اويلرى دم آلىش و اوينش
اوچون تىنچ و قولەى جاىگە
ايله نىب، اولر كته اوى
قوريشگە موفق بۇلگنلرى
اوچون خورسند ايدىلر .

اما بير كونى، بيردن، باغده بلند و
غير طبيعى شاوقىنلر اېشيتيله
باشلەدى. بو شاوقىنلر قورىلىش
ايشلريده اوستاكارلر نىنگ بېل و
كلنگ و باشقه معمارلىك
اسكونلر نىنگ ايشلەتيشى، تاش و
خشت و توپراق توشيش كى
تاووشلر ايدى، شاوقىنلر
جوده بلندلىگى طفىلى
چوماليلر نى جوده
قۇرقتىدى و نىمه بۇلدى
اېكن، دىب تشويشلنه
باشلەدىلر .

چوماليلر قۇرقيپ، اطرافگە
نظر تشلەدىلر و بو تاووشلر
نىنگ قەيېردن كېلەياتگىنى
بىلمەدىلر. بعضى چوماليلر
شاوقىن نىنگ علتىنى بىلىش اوچون
تشقريگە چىقدىلر و باشقهلر

اويلرىدە ياشىنىپ، شاوقىن نىنگ تېزدە تۇختەشىنى كوتىپ
توردىلر.

قىسقه وقت اۋتگچ، اولر بو تاووشلر اوستاكارلر نىنگ باغدە
ايش آليپ بارەياتگنلرى بيلن باغلىق اېكنىنى انگلەدىلر.
اوستاكارلر بعضى جايلرنى قَيْتە قوريش و تعميرلش بيلن
مشغول اېدىلر و بو شاوقىنلر اولر نىنگ ايشلرىدن حاصل
بولر اېدى. چوماليلر بير آز تشويشلنسە لر-دە، ينە
كوندەلىك حياتلرىگە قَيْتدىلر.

بىر نېچە ساعىتدن سۇنگ تۇستدن اويدەگى چوماليلر،
قوياش نورى يۇقالىپ، ھمە جاي قارانغى بۇلىپ قالگنىنى
سېزىپ قالدىلر. اولر جودە چۇچىپ، حيران بۇلدىلر. بو

قارانغىلىك علتىنى توشونمەدىلەر. بىر پىسەن كىيىن ايشىك
نىنگ بېر كىلگنى اولر نىنگ دقتىنى تارتدى.

تشقىرىدە يورگن چوماليلر قىتىپ كېلسەلەر، كتە بىر پرچە لاي
اويلرى نىنگ اوستىگە توشىپ، اولر نىنگ اېشىگىنى تۇسىپ
قۇيگنى گە كۇزلرى توشدى.

بو حادثە چوماليلرنى جدي خواطر گە ساليپ، اولر نىنگ
اويلرىگە كىرىشلرىنى ناممکن قىلگن اېدى. اويدە قالگن
چوماليلر تېزدە ايشگە كىرىپ، توپراقلرنى قازىپ، اېشىكنى
آچىشگە حركت قىلدىلەر. عين وقتدە تشقىرىدە گى چوماليلر
هم توپراقنى قازىشگە جدي كىرىشىدىلەر.

آغير محنت و اتحاد بىلن، چوماليلر هر ايگى تاماندن
توپراقنى دقت و احتياطكارلىك بىلن آليپ تشلب، اوى نىنگ

اېشىگىنى آچدىلر. اېشىك تۇلىق آچىلگندىن سۇنگ، برچە چوماليلر خورسند
بۇلىب، اويلريگه قيتدىلر. اولر بير گهلىكدە ايش كۇرىش آرقهلى معمانى حل
قىلگنلريگه جوده هم فخرلنر ديلر.

اۋشە كوندىن باشلې، چوماليلر بيردملىك و دۇستلىك بيلن حل
قىلىنمەيدىگن ھېچ قندەي معما يۇقلىگى گە توشونىپ يېتىدىلر.

چند تفاوت؟

تفاوت‌های
دو تصویر
را پیدا کنید.

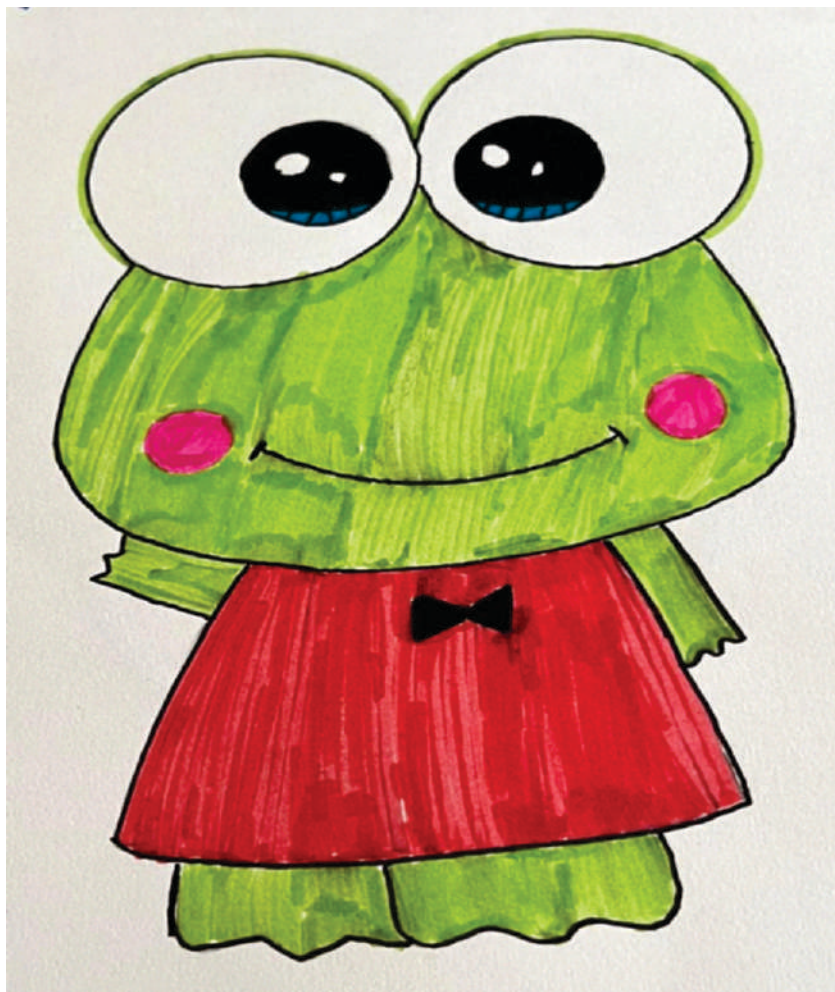
رسامی: کوثر جان

رسامی: طیبہ جان

رسامي: طيبه جان

رسامي: ميينه جان

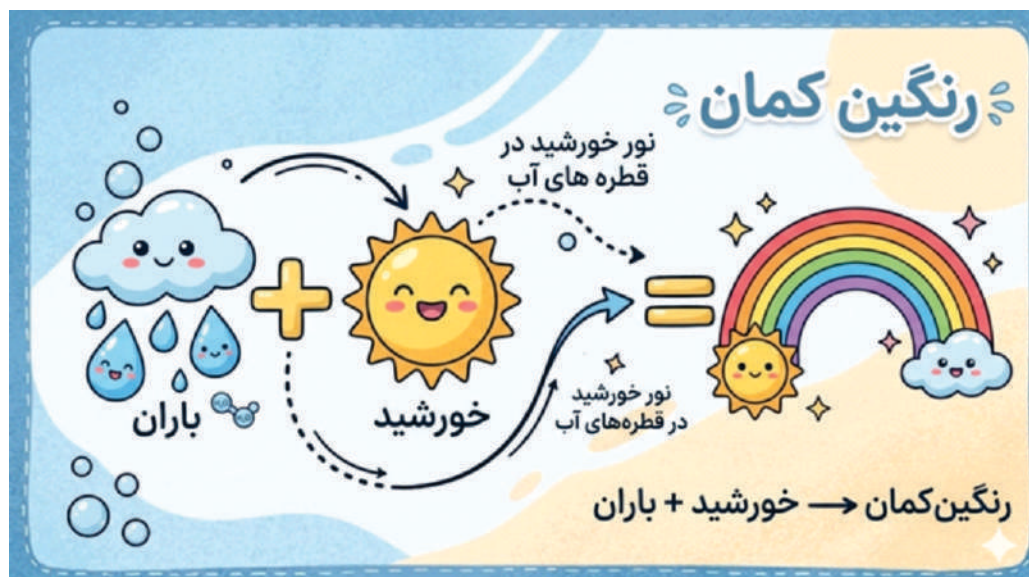
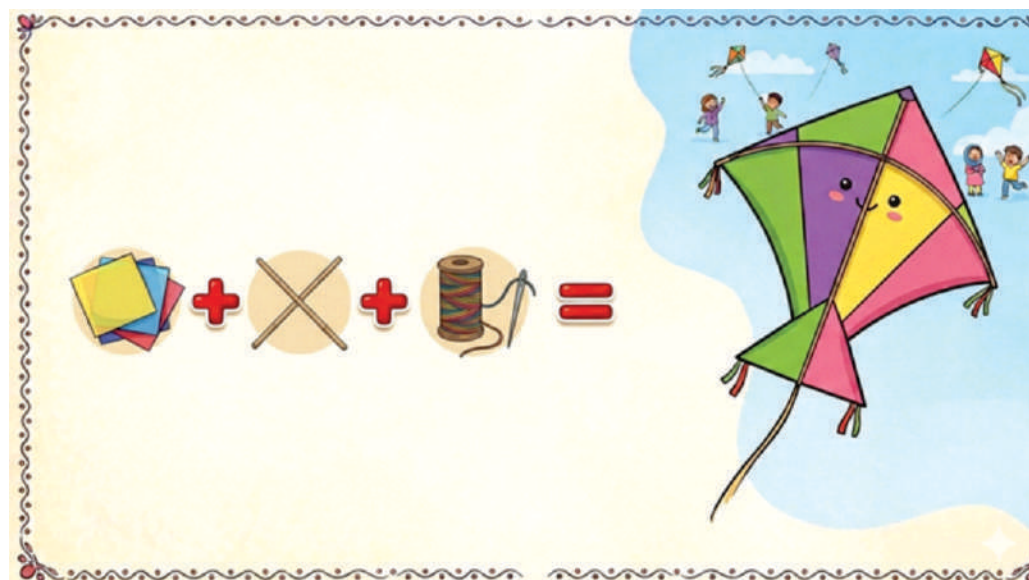
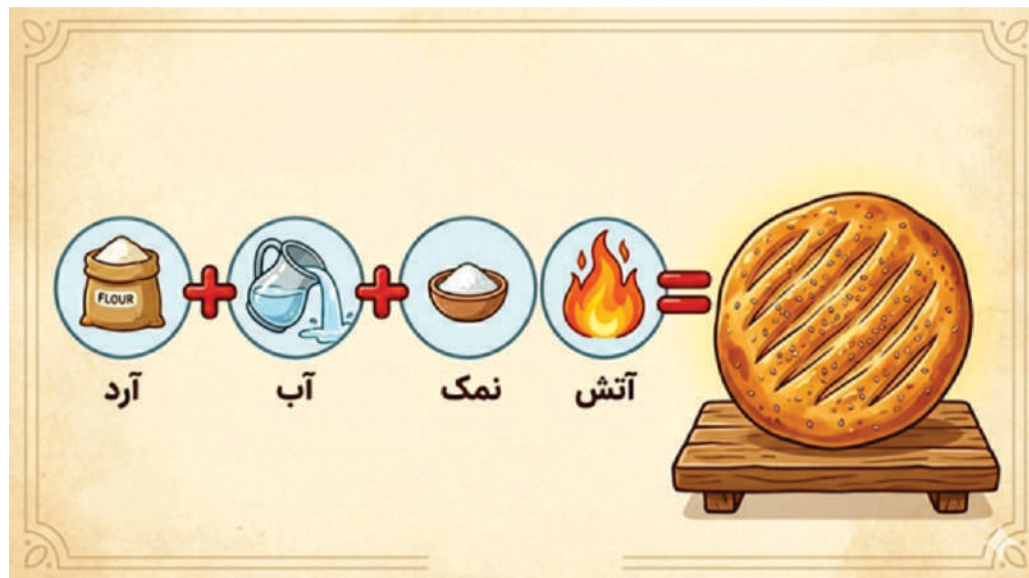

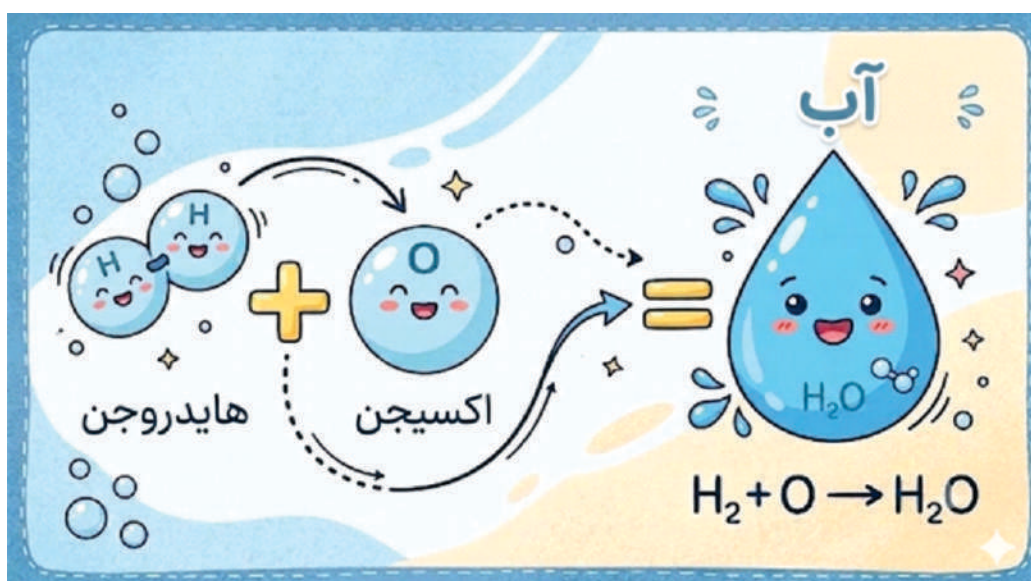
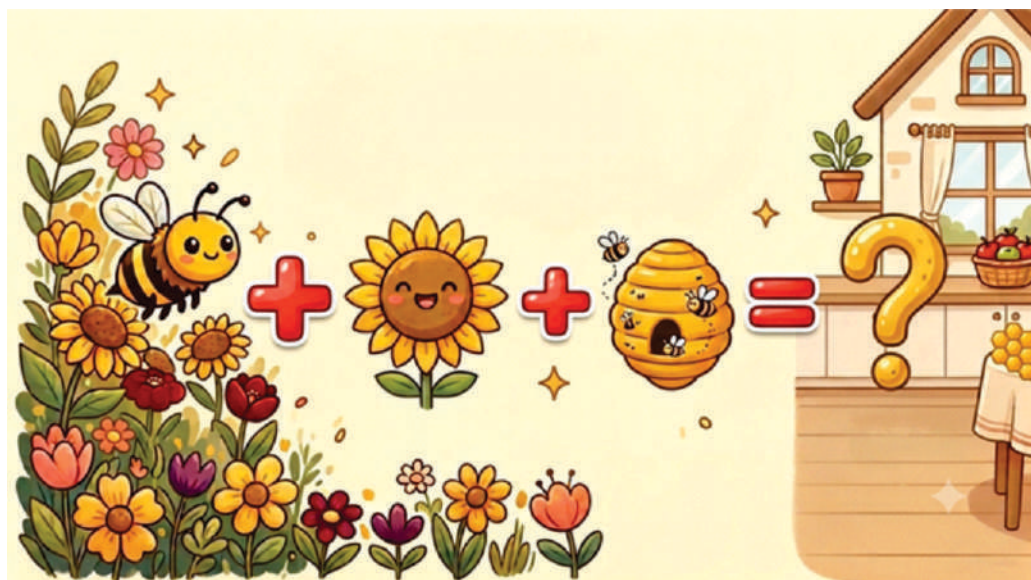
رسامی: طیبہ جان

رسامی: مبینہ جان

نوروز

یک روز نو بود
یک روز تازه
کالای نو پوشیدیم
میوه تازه خریدیم

رفتیم بالای تپه
گشتیم ده روی سبزه
بالا پایین دویدیم
بلند بلند خندیدیم

د مکتب چاپیریال

دایر موخو غږل مکتب پاک او سوتره وساتو باید شاوخوا
کاغذونه ونه غوړزو او موخو باید د خپل ملازم
سره هم په کارولو کې مرسته وکړو او د پیر
رحمت ورسره وپاښو. باید د خپل مکتب خط
بیرین او دنده پاک وساتو ترڅو زه حوزو
ملازم په تکلیف او ونه زور زیږي.

نوم: مدثر

تولک: پنځم

نقصا

ټولنې (2)

نظم

دایم تم جوره ده خورې هر ورځ ده
ماتې یې نانځکه ده پښه یې تر پښه ورځ ده
پښه به یې پیدا کړم جوړه به یې بیا کړم
خور به یې نغرا کړم دایه د لاسه کړم
کړم یې لوی تن کړم مینه یو پیرل کړم

چرا کاروان کودک؟

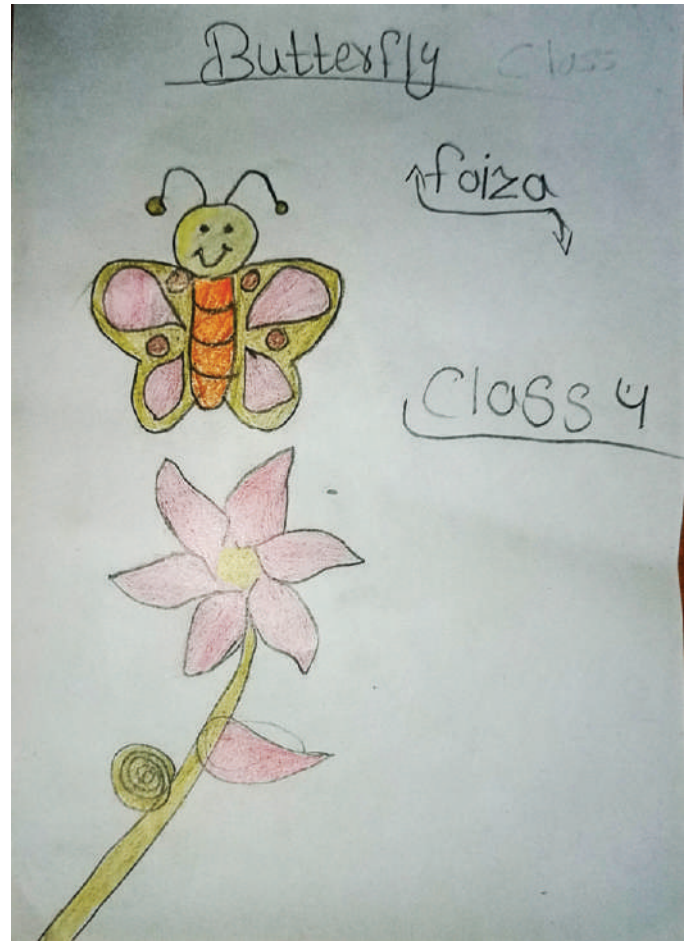
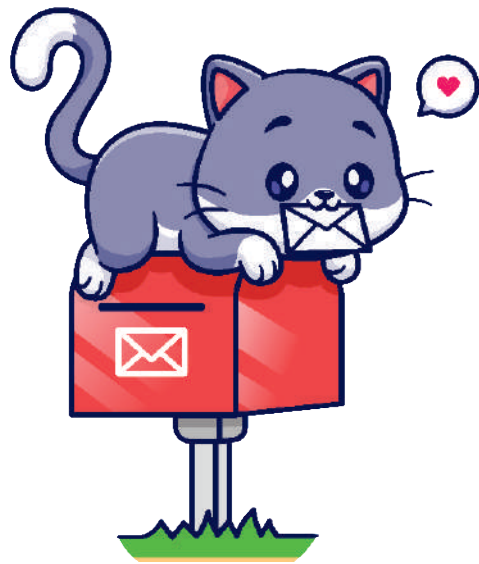
که در آن گزیده آثار ارسالی مخاطبان و چکیده کارهای تیم خود ما نشر خواهد شد و روحیه مشارکت و تولید فرهنگی را تقویت خواهد کرد.

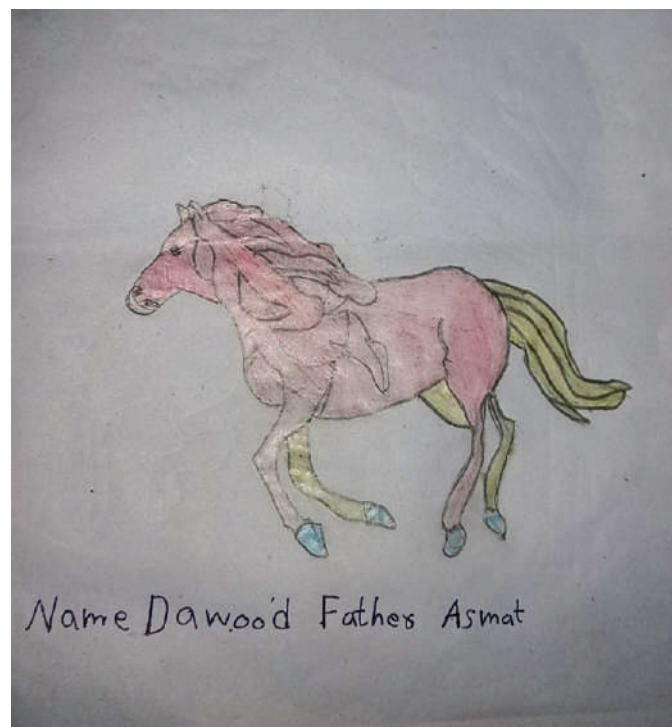
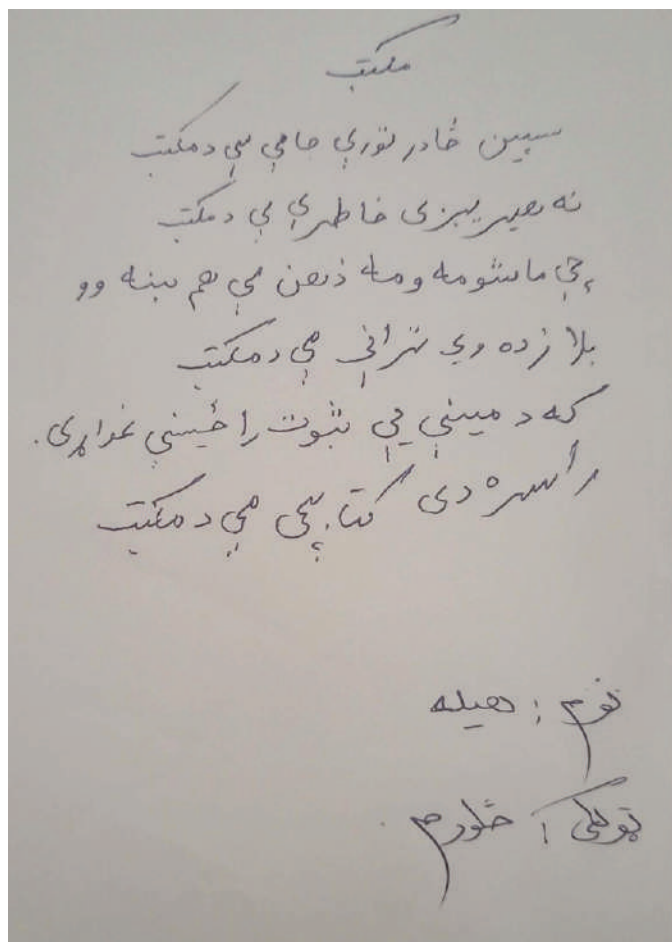
دیدگاه کلان کاروان کودک، فراتر از آموزش ابتدایی، بر ترویج تفکر پیشرو و آشنایی با ارزش‌های جهانی متمرکز است. ما باور داریم که نسل آینده باید با مفاهیمی نظیر حقوق شهروندی، دموکراسی و هنجارهای حقوق بشری آشنا شود تا بتواند در بازسازی و ارتقای اقتصادی-اجتماعی کشور سهمی سازنده ایفا کند. در واقع، هدف اصلی این است که نوجوانان و جوانان ما نه تنها از نظر علمی، بلکه به لحاظ فکری نیز به ابزارهایی مجهز شوند که آن‌ها را در برابر جریان‌های افراطی و نظام‌های آموزشی غیرپویا مقاوم سازد. ما به زبان‌های ازبیکی، پشتو و فارسی محتوا تولید خواهیم کرد و علاوه بر تمرکز بر داخل افغانستان، نگاهی نیز به کودکان حوزه تمدنی مشترک در کشورهای همسایه خواهیم داشت تا پیوندهای فرهنگی و زبانی را به ابزاری برای تبادل دانش و تجربه مبدل کنیم.

مدیریت کاروان کودک بر عهده گروهی از والدین افغان است که خود در کار نوشتن، ویرایش و ادبیات کودک تجربه دارند. ما با درک عمیق از شکاف موجود در تولید محتوای سالم و آگاهی‌بخش گرد هم آمده‌ایم و به حمایت و همکاری هم‌وطنان خود دل‌گرم می‌باشیم. کاروان کودک در پی آن است تا با ایجاد یک مدل خودکفا و تاثیرگذار، به مرجعی مطمئن برای خانواده‌هایی تبدیل شود که در این شرایط دشوار در جستجوی راهی برای نجات آینده تحصیلی فرزندان خودند.

در شرایطی که نهادهای آموزشی افغانستان با تغییرات بنیادی و محدودیت‌های بی‌سابقه روبرو شده است، نیاز به ایجاد فضاهای جای‌گزین برای رشد فکری نسل جوان بیش از هر زمان دیگری احساس می‌شود. «کاروان کودک» برای کمک به پر کردن این خلاء دردناک و تهیه محتوای باکیفیت کودکان و نوجوانان پایه‌گذاری شده است. ما تلاش داریم تا فراتر از چارچوب‌های سنتی و محدودکننده، لذت یادگیری و تفکر انتقادی را میان کودکان و نوجوانان زنده نگه داریم. در حالی که نظام آموزشی کنونی بیش از پیش به سمت حافظه‌کاری و ترویج تدروسی سوق یافته، کاروان کودک می‌کوشد پنجره‌ای رو به سواد جدید و مترقی باز کند و به نسل جدید کمک کند تا در دنیای پرتحول امروز مسیر خود را با آگاهی انتخاب نمایند.

شیوه کار کاروان کودک تولید و توزیع محتوای چندرسانه‌ای است که با دقت فراوان و متناسب با فرهنگ جامعه تهیه می‌گردد. منابع آموزشی ما بخش‌های متنوع دارد، از جمله «صداهاى بومی» که بازتاب‌دهنده کار نویسندگان، هنرمندان و شاعران مناطق مختلف کشور است و «آثار کودکان» که مستقیماً به دست خود کودکان و نوجوانان خلق می‌شود. علاوه بر این، ترجمه آثار برجسته ادبیات جهان و تولید انیمیشن‌ها و ویدیوهای آموزشی، بخش دیگری از فعالیت‌های کاروان کودک را تشکیل می‌دهد تا یادگیری را به تجربه‌ای دست‌یافتنی و جذاب تبدیل کند. یکی از ارکان اصلی این فعالیت‌ها، انتشار مجله کاروان کودک است

KIDS CARAVAN